

ஐந்தாம் ஜன மாதம் 20ம் ததேயன று, பரெம் பலர் மாவட்டம் ஜயெங்கொண்டம் அருகே உள்ள தத்தனார் வளவெட்டிக்குப்பம் தற்குத் தருவசை சரேந்த பன்னீ ர் சலெவம் எனும் காய்கறி வியாபாரி விஷம் குடித்து தற்கொலை செய்து கொண்டார். பன்னீ ர் சலெவத்தின் கதை, பத்மாவின் கதை போல புலனாய்வுத் தொடருக்கான சுவாரஸ்யங்கள் நிறைந்த "சமீகப் பிரச்சினையைல்ல."

மாறாக, பொறியியல் கல்லூரியில் படிக்கும் தனது மகனுக்கு கல்விக் கட்டணம் கட்ட முடியாத ஒரு ஏழையின் "வழக்கமான தனிப்பட்ட பிரச்சினை." எனவதே, தன் மகனது "அவையிடத்து முந்தியிருப்பச் செய்ய" முடியவில்லையே எனக் குமனைத் அந்த ஏழைத் தகப்பனின் கதையை பத்திரிக்கைகள் அன்றோடு முடித்துக் கொண்டன.

அந்தச் சுவாரசியமற்ற கதை இதுதான். தருத் தருவாய் காய்கறி விற்ப்பனன் பன்னீ ர் சலெவமும், கலி வலையை செய்யும் சலெவமும் தமது பிள்ளைகளை நன்கு படிக்க வகைக் ஆசைப்பட்டனர். வறுமையைக் மீறிப் படித்த மத்த மகன் சூரேஷ் பிளஸ்டிக் வில்

Written by

Saturday, 27 October 2007 07:44 -

நல்ல மதிப்பெண்கள் பெற்றுத் துறி பொறியியல் பபிக் ஆசபைபட்டான். பலர் கையில், காலில் விழுந்து பணம் திரட்டி இரண்டாண்டுகள் பபிக் வதைத்தார் தந்தை பன்னீர் சலெவம்.

மஐன்றாமாண்டுப் பபிப்பிற்குக் கட்டணம் கட்ட நேரம் வந்தது. "எவ்வித நிபந்தனையும் இல்லாமல், வங்கிகள் கல்விக் கடன் வழங்க வேண்டும்" என்ற சட்டிநாட்டு சிதம்பரத்தின் சத்தியப் பிரகடனத்தை பத்திரிக்கைகளில் பபித்துவிட்டு அதை நம்பி வங்கிகளுக்கு நடையாய் நடந்தார். சனெற இடங்களிலெல்லாம் அவமதிப்பையும், நிராகரிப்பையும் சந்தித்தார். ஒரு கையாலாகாத தகப்பனாக தன் மகனுக்கு முன் நிற்க விரும்பாமல் தற்கொலை செய்து கொண்டார். இப்பொழுது வங்கிகள் அவரது மகனுக்கு கல்விக் கடன் தர முன்வந்திருக்கின்றன.

இது வறெுமனே ஒரு தனிநபரின் சோகக் கதையல்ல. சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பாக கரேளாவில் கல்விக் கடன் கிடகைகாததால், ஏழாவது மாடியிலிருந்து விழுந்து தற்கொலை செய்து கொண்ட பொறியியல் கல்லூரி மாணவி ரஜினாவின் துயரக் கதையும் வாசகர்களுக்கு நினைவிரூக்கலாம்.

சுருசி சக்கராபுரம் ஊராட்சி ஒன்றியத் துவக்கப்பள்ளியில் துப்புரவுப் பணி செய்யும் பழனியம்மாளுக்கு மகனை பொறியியல் பபிக் வகைக் ஆசை. ஆனால் அவரது மாதச்சம்பளம் ரூ.400. அவரது கணவர் மின் நிலையத்தில் துப்புரவுப் பணியாளர். அவரது சம்பளம் ரூ.850. பத்மாவதி பொறியியல் கல்லூரியில் பையனுக்கு இடம் கிடைத்து விட்டது. ஆண்டுக் கட்டணம் ரூ.36,250. அரும்பாடும் பட்டும் 16,250 புரட்டிவிட்டார்கள். மீதிப்பணத்துக்கு வங்கியில் கல்விக் கடன் கட்டால் "சொத்து இருக்கிறதா" என்று கட்டேகிறார்களாம். "கல்விக் கொடையாளர்கள் உதவங்கள்" என்று கோரிக்கை விடக்கிறது தினமணி (செப்டி 4).

மக்களின் வறறுப்பைச் சமாளிக்க, சொத்து ஜாமீன் கடேக்காமல் கடன் கொடுக்க வணேட்டும் என்று அரசு வங்கிகளுக்கு உத்திரவு போட்டார் சிதம்பரம்.

அப்படிக் கடன் வாங்கும் மாணவர்கள் படித்து முடித்தவாடன் வலேலை கிடகைக் காவிட்டால் அவர்களால் கடனை அடகைக் முடிவதில்லை. பட்டம் பெற்றவாடன் மாணவர்களுக்கு சிதம்பரம் வலேலை வாங்கித் தருவாரா அல்லது வாராக் கடனை அவர் அடபைபாரா? அரசு வங்கிகளுக்கு உத்திரவு போட்டும் சிதம்பரம் தனியார் வங்கிகளுக்கு உத்திரவு போடாத மர்மம் என்ன என்று களேவி எழுப்புகிறார்கள் அரசு வங்கி ஊழியர்கள்.

ஐஐஐஐஐஐஐ ஐஐஐஐஐஐஐஐ !

""அம்பானிக்கும் டாடாவாக்கும் வாராக் கடனை வாரிக் கொடுக் கிறாயே, ஏழகைகளுக்குக் கொடுத்தால் என்ன கடு? அரசு வங்கிப் பணம் என்ன உன் அப்பன் வீட்டு சொத்தா?" — என்பது ஏழைப் பெற்றோர்கள் அரசு வங்கி அதிகாரிகளுக்கு எதிராக எழுப்பும் களேவி. தங்களுக்கு வழங்கப்படும் கடன் என்பது உண்மையில் தங்களுக்கு வழங்கப்படுவது அல்ல, அது சயநிதிக் கல்லரி முதலாளிகளுக்கு தங்கள் வழியாகப் போய்ச்சேரும் மக்கள் பணம் என்பதை ஏழைப் பெற்றோர்கள் புரிந்து கொள்வதில்லை. ஏழை மாணவர்களின் கண்ணீரதைத் துடபைபுதற் காக அல்ல, சீட்டு நிரம்பாமல் கஷ்டப்படும் சயநிதிக் கொள்ளையர்களின் கண்ணீரதைத் துடகைகத்தான வங்கிப் பணத்தை வாரிவிடச் சொல்கிறார் சிதம்பரம் என்கிற உண்மையையும் அவர்கள் விளங்கிக் கொள்வதில்லை.

பன்னீர் சலவத்தின் தற்கொலை, ராமதாசின் கிடுக்கிப்பிடி, பொன்முடியின் அதிரடி, சிதம்பரத்தின் எச்சரிக்கை, நீதிமன்றங்களின் உத்திரவு, கல்வி வள்ளல்கள்

Written by
Saturday, 27 October 2007 07:44 -

எதிர்கொள்ளும் நெருக்கடி.. என இவையனைத்தும் யாருக்கும் ஏனென்றே புலப்படாத அபிப்பாயங்கரமான சக்திகள் கலவித்திறையை ஆட்பிப்படைப்பது போன்ற தோற்றத்தை ஏற்படுத்துகின்றன.

90களாக் குப் பிற்கான உயர்கல்விக் கொள்கைச் சீர்திருத்தங்களின் மிக முக்கியமான அம்சங்களில் ஒன்று கல்விக் கடன். உயர்கல்வி வழங்கும் பொறுப்பை அரசு கைவிட்டு, அதை முதலாளிகளிடம் ஒப்படைப்பது என்ற இந்தச் "சீர்திருத்தத்தின்" விளைவான கல்விக் கடன். பம்பர் லாட்டரி தொழிலதிபர்களைப் போல சூயநிதிக் கல்லரி முதலாளிகள் இப்பபிக் கல்விச் சுவேயில் தங்களை "அரப்பணித்துக்" கொள்ள வண்டுமனையார் அழாதார்கள்?

தனியார் சூயநிதிக் கல ல் ிரிகளில் சீ ட் நிரப் பிக் கொடும் கும் சிரமத் திற் குள் ளாகி, பொன் முபி போன் ற அமசைச் சர் கள் வருத் தப் பட் டு பாரஞ் சும்பப் பதை விட, உயர் கல் வி முழுவதையும் அரசே ஏற் று நடத் தலாமே! இந் தக் களே வியமை டட் டும் யாரும் எழுப் புவதில் லை. கவ னமாகத் தவிர க் கப் பட் டும் இந் தக் களே விக் குள் தான் அரசின் உடநைத் து விட் ட உயர் கல் வி அமைப் பும் , அதனை வழிநடத் தும் ச் ித் திரதாரிகளும் மறநைத் து கொண் டிருக் கிறார் கள் .

□□□□□□□□ : □□□ □□□□□□□□□□□□ □□□□□□

இந்திய உயர்கல்வித் துறை நேருவின் அரைவகை காட்டு சோசலிசக் கொள்கைகளை அபிப்பாயாகக் கொண்டு, அரசின் கட்டுப்பாட்டில் இயங்கும் முறையில் துவக்கப்பட்டது. "லைசன்ஸ் ராஜ்" என இன்று மதுவாணித் துவவாதிகளால் இகழப்படும் அன்றைய காலகட்டத்தில் தான் இன்று உயர்கல்வியில் பெரளவு அதிகாரத்தோடு இயங்கும் பலகலகை கழக மானியக் குழு (யு.ஐ.சி), அகில இந்திய தொழில்நுட்பக்

Written by

Saturday, 27 October 2007 07:44 -

கல்விக் கவுன்சில் (ஏ.ஐ.சி.பி.) போன்ற அமைப்புகள் உருவாக்கப்பட்டன.

1950-51களில் 49.4 சதவிகிதமும், 1986-87களில் 75.9 சதவிகிதமுமாக, உயர் கல்விக் கான நிதி வரவு பரவல் பான்மையாக அரசைச் சார்ந்தே பெறப்பட்டது.

இக் காலகட்டத்தில் தான், மாணவர்களிடமிருந்து கல்விக் கட்டணமாக பெறப்பட்ட நிதி வரவு 36.8 சதவிகிதத்திலிருந்து, 12.6 சதவிகிதமாகக் குறைந்தது. மேலும், இந்தியாவின் அறிவுக் கோவில்கள் என கொண்டாடப்படும், ஐ.ஐ.பி மூதலான உயர் கல்வி நிறுவனங்களும் இக் காலகட்டத்தில் தான் உருவாக்கப் பெற்றன. எனினும், பொதுவில் கல்விக் கான மொத்த நிதி ஒதுக்கீட்டில், உயர் கல்விக்கு புத்து சதவிகிதம் மட்டுமே இதுவரை ஒதுக்கப் பட்டு வந்திருக்கிறது.

ஸ்டான்லி வோல்போர்ட் எனும் ஆய்வாளர் குறிப்பிடுவதைப் போல, "நவீன இந்திய அதிகாரம் மற்றும் வாய்ப்பு வசதிகளின் சிகரங்களதைத் தொடுவதற்கான வகைமான வழியாக, உயர் கல்வித் துறையை நடுத்தர வர்க்கம் உணரத் துவங்கியது." அதிகரித்து வரும் உயர் கல்வித் துவையை ஈடுகட்ட, புதிய நிறுவனங்களை உருவாக்கவும், சீட்களின் எண்ணிக்கையை அதிகரிக்கவுமான துவை உருவாகியது.

இச்சமூகத்தின் துவக்கத்தில் பொருளாதார சீர்திருத்தங்கள் அமல்படுத்தப்பட்டன. 1994, 1995ல் வளையிடப்பட்ட உயர் கல்வி குறித்த அறிக்கைகளில், "கல்விக் கான ஒதுக்கீடு அதிகரித்து வருவதால், அடிப்படை மற்றும் பள்ளிக் கல்வியில் முழுமையான, தரமான, நியாயமான வாய்ப்புகளை வழங்குவதில் போதுமான நிலையை அடையாத நாடுகளில், பொது வளங்களில், உயர் கல்விக்கு அதிகபட்ச ஒதுக்கீடு கட்டாது" என சாணக்கியத்தனமான நீதியை உலக வங்கி முன்வைத்தது. உயர் கல்வியை பள்ளிக் கல்வியின் எதிரியாகக் காட்டுவதன் வாயிலாக, அதிலிருந்து அரசு விலகுவதற்கு வழிசொல்லிக் கொடுத்தது. உலக வங்கியின் இந்தப் பொன்மொழி உயர் கல்விக் கான புதிய மனநீதியாக இந்திய ஆளும் வர்க்கத்தால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது.

ஐயோஐயோ ஐயோ?

1997இல் இந்திய அரசின் பொருளாதார அமைச்சகம் வெளியிட்ட ""இந்தியாவில் அரசு மானியங்கள்"" என்ற அறிக்கை உயர்கல்வியின் எதிர்காலத்தகைக் கோட்டிற்குக் காட்டியது. உயர்கல்வி சமீப நன்மதை தராத சவேனை என்பதாலும், அதற்கான மானியங்களின் சமீபப் பலனை விடவும், தனிநபர் பலன்களே அதிகமிருப்பதாலும் உயர்கல்விக்கு மானியங்கள் அளிக்கப்படக்கூடாது என வாதிட்டது. ஏதோ அடிப்படகைக் கல்விக்கும், பள்ளிக் கல்விக்கும் கோடி கோடியாகக் கொட்டி முன்னேற்றப் போவதைப் போலக் கொள்கைகள் வகைக்கப்பட்டன. கடந்த பத்தாண்டுகளில் எத்தகையை "முன்னேற்றம்" ஏற்பட்டுள்ளதென்று கீற புள்ளிவிவரங்கள் தவேயில்லை.

உடனடியாக, "நன்மதை தரக் கூடிய சமீபநலப் பட்டியலிலிருந்து" உயர்கல்வி நீக்கப்பட்டது. பின்னர் "இரண்டாம் பட்ச சமீபநலப் பட்டியலில்" சேர்க்கப்பட்டது. விவசாயத்தை மாநிலப் பட்டியலுக்குத் தள்ளிவிட்ட மத்திய அரசு, கல்வியை மட்டும் பொதுப் பட்டியலிலேயே வைத்துக் கொண்டது. இதனைக் காரணம் காட்டி, கல்வி மாநிலப் பட்டியலுக்கு வர வேண்டுமென பொன்முடி இப்பொழுது வாதிடுகிறார்.

கல்வி மாநிலப் பட்டியலுக்கு வந்து விட்டால், ஜபேபியாரையும், உடையாரையும் பொன்முடி உள்ளே தள்ளி விடுவாரோ? அவர்களுடைய காசில் தானே எல்லா ஓட்டுப் பொறுக்கி அரசியல் கட்சிகளின் கல்லாப் பெட்டியும் நிரம்பிக் கொண்டிருக்கிறது. கல்வி மாநிலப் பட்டியலுக்கு வந்தால், இன்னும் பல நூறு ஜபேபியார்கள் தான் அதிகரிப்பார்கள் என்பது வெளிப்படை.

2001ல் உயர்கல்வி சீர்திருத்தங்களை ஆய்வுசெய்ய "மாபெரும் கல்வியாளர்களான" முகலே அம்பானி மற்றும் குமாரங்கலம் பிரல்லா ஆகியோரை உள்ளடக்கிய கமிட்டியை அரசு அமைத்தது. அக்கமிட்டி உலக வங்கியின் புதிய மனுநீதியை அச்சுப்பிறழாமல் வாந்தியெடுத்தது. மத்தியக் கல்வி நிறுவனங்களுக்கு நிதி வரவை அதிகரிக்க அரசும், பலகலைக் கழகமானியக் குழுவும் உருவாக்கிய நீதிபதி புன்னையா கமிட்டி, சுவாமிநாதன் கமிட்டி, பலை கமிட்டி, அனந்த கிருஷ்ணன் கமிட்டி, முகமது உர் ரஹ்மான் கமிட்டி என அனைத்துக் கமிட்டிகளும் மாணவர்களுக்கான கல்விக் கட்டணத்தை உயர்த்துவதையே முக்கிய நடவடிக்கையாக வழிகாட்டின.

கல்விக் கடன் வழங்குவதன் மூலமும், கல்விக் கட்டணத்தை உயர்த்துவதன் மூலமும் தான் மாணவர்களுக்கு வழங்கப்படும் கல்விக் கான செலவை நிறுவனங்கள் திருப்பி எடுக்க முடியும் என கொள்கை வகுப்பாளர்களால் வழிகாட்டப்பட்டது. இதன் மூலம் அரசு உயர்கல்வி வழங்கும் பொறுப்பிலிருந்து நழுவிக் கொண்டுவந்த கல்வி வியாபாரிகள் கடனை விரிக்க வழி வகுத்தது.

மறுபுறம் கல்விக் கடன் மூலமாக சமயை வங்கிகளுக்கும், வங்கிகள் மூலமாக தனிநபர்களுக்கும் மாற்றி விட்டது என்கிறார் கல்வியாளர் கீதா ராணி. ("இந்தியாவில் பொருளாதாரச் சீர்திருத்தங்களும், உயர்கல்வி நிதி முதலீடும்", 2003). மலேமும், உலகளாவிய அனுபவத்தின் அடிப்படையில் கல்விக் கடன்கள் சரியாகத் திருப்பியளிக்கப்படாததில்லையென காலப் போக்கில் கவையிடப்பட்டதையும், பெண்களுக்கு எதிர்மறை வரதட்சினையாகக் கருதப்படுவதையும், நமது நாட்டில் பின்தங்கிய பிரிவினரின் குறிப்பான தகவல்கள், பொருளாதார நிலை, பின்புலம், அதற்கேற்ற வழிமுறைகள், வட்டி, தவணைகள் என சிறப்புக் கவனமின்றி பொத்தாம பொதுவாக வழங்கப்படுவதைச் சூட்டிக் காட்டும் அவர், நீண்ட கால அடிப்படையில் பார்த்தால் கல்விக் கடன் என்பது தொடராதது. மாறாக சிறிது சிறிதாக நிறுத்தப்பட்டு விடும் என ஆணிதரமாக வாதிடுகிறார்.

ஐக்கிய நாடுகளின் பொதுச்சபை

இக்கொள்கைகளின் விளைவாக 90களுக்குப் பிறகு, அரசுக் கல்லூரிகளில் சூயநிதி படிப்புப் பிரிவுகள் துவக்கப்பட்டன. அரசு உதவி பெறும் கல்வி நிறுவனங்கள் மாணவர்களின் கடுமையான எதிர்ப்பு, போராட்டத்திற்கிடையே பல்கலைக் கழகங்களோடு இணக்கப்பட்டன. தனியார் பல்கலைக் கழகங்கள் புற்றீச் சல் போலப் பரவின. 200204 ஆண்டுகளில் மட்டும் நிகர்நிலைப் பல்கலைக் கழகங்களின் எண்ணிக்கை நாட்டில் 96% உயர்ந்திருக்கிறது. சூயநிதிக் கல்லூரிக் கொள்ளைக்கோ அளவே இல்லலை.

2005ஆம் ஆண்டு கணக்கீட்டின்படி அமெரிக்காவில் உயர்கல்வி பெறும் மாணவர்களில் 23.2% பரேதான் தனியார் கல்வி நிறுவனங்களில் படிக்கின்றனர். இந்தியாவிலோ உயர்கல்வி பயிலும் மாணவர்களில் 63.2% பரே சூயநிதிக் கல்லூரிகளில் படிக்கின்றனர். மதலாளித்துவக் கல்விக் கொள்ளையில் அப்பணுக்கே பாடம் சொன்ன சூப்பனாகிவிட்டது இந்தியா.

தரமான பொருள்க்கு விலை அதிகமாகத்தான் இருக்கும் என்ற மதலாளித்துவ மட்ட நம்பிக்கை வலிமையான பொதுக் கருத்தாக மாற்றப்பட்டு விட்டதால், இந்த அநீதிக்கு எதிரான போராட்டம் மிக அரிதாகவே இருக்கிறது. உயர்கல்வியின் விலை அதிகரித்து விட்ட காரணத்தால்தான்,

1724 வயது வரையுள்ள வயதுப் பிரிவினரில் 7 சதவீதம் பரே மட்டும் உயர்கல்வி பயிலச் செல்லுகின்றனர். வல்லரசு ஜம்பமபிக்கும் இந்தியாவை விடப் பின்தங்கிய நாடுகள் என அழைக்கப்படும் லத்தீன் அமெரிக்க நாடுகளில் இதனை விட அதிக எண்ணிக்கையிலான மாணவர்கள் உயர்கல்வியைப் பெறுகின்றனர்.

கடந்த இருபது ஆண்டுகளில் நீதிமன்றங்கள் பல்வேறு வழக்குகளில் வழங்கிய தீர்ப்புகள், தனியார் கொள்கைகளை வழிவகுத்திருக்கின்றன. 2003 செளரப் செளத் வழக்கில், நீதிபதி லட்சுமணன், நிலவும் சமூகநீதி விவரிக் கிறார். "ஒவ்வொரு ஆண்டும் அட்மிஷன் காலங்களில் தொழில் முறைப் பதிப்புகளில் சரே விரும்பும் லட்சக்கணக்கான மாணவர்கள் அளவில்லாத உளச்சலையும், முறைகேடுகளையும் அனுபவிக்கிறார்கள். தள்ளுவண்டி கொள்கைகள், முரண்பாடான முறைகள், தகவல் பற்றாக்குறை ஆகியவை இதற்குக் காரணம். தொழில் முறைப் பதிப்புகளுக்கான கல்லூரிகளும், இடங்களும் ஒவ்வொரு ஆண்டும் அதிகரிக்க, புதிய புதிய பதிப்புகள் வந்து குவிய, கல்வி வாய்ப்புகளைத் துடி மாநில எல்லைகளாகக் கடந்து மாணவர்கள் அலையை வண்டியிடுகிறது. பெற்றோர், மாணவர்களின் துயரங்கள் ஒவ்வொரு ஆண்டும் அதிகரித்துக் கொண்டே செல்கின்றன". கல்லும் கரந்த துருக்கும் விதத்தில் பச்சும் நீதிபதி, கல்வி வியாபாரமாகப் பட்டது தான் இவையனைத்திற்கும் காரணம் எனப் பதமட்டும் கற்றாமல் தவிர்த்திருப்பதை நாம் கவனிக்க வேண்டும்.

ஐக்கிய நாடுகளின் பொதுமன்றம், ஐக்கிய

கல்வி என்பது "சமீப காலம் பாட்பிற் கான லாப நோக்கற்ற சேவை" என்ற நிலையிலிருந்து, விற்கத் தக்க, லாபம் ட்டக் கட்டிய தொழிற் சேவை என உலக வங்கியாலும், உலக வர்த்தகக் கழகத் தாலும் வரையறுக்கப் பட்டது அதைக் கொள்கை ரீதியில் அரசு பின்பற்றி வருகிறது. எனினும் சமூகநீதிக் கல்வி நிறுவனங்கள் சேவை நிறுவனங்களாகக் கருதப் பட்டது, அவற்றின் வருமானத்திற்கு இன்றளவும் வரிவிலக்கும் அளிக்கப் பட்டது வருகிறது என்பதே உண்மை.

இந்த ஆண்டும் கவுன்சலிங்கில் நிகழ்ந்த குளறுபடிகள், செட்டிநாடு மருத்துவக் கல்லூரி ஒரு சீட்டிற்கு 14 லட்சம் வசூலிப்பது, நீதிமன்றக் குழப்பங்கள், சமூகநீதிப் பொறியியல் கல்லூரிகளுக்கு சீட்டைகளை நிரப்பித் தருவதில் அரசு காட்டும் முனாபு என்பன திக் குத் தரெயாத காடாக, ஐந்திலக்கச் சம்பளக் கனவில் பணத்ததைத் தொலகைக்கும் லாட்டரியாக உயர்கல்வி, குறிப்பாக பொறியியல் கல்வி மாறி நிற்கின்றது.

நுனி நாக் கு ஆங்கிலமும், டீ சனென்டான' நடன, உடன பாவனகைளும், தோற்றமும் இல்லாதவர்களுக்கு கல்விக் கடன் மட்டும் மறுக்கப்படவில்லை, பன்னாட்டுக் கம்பெனிகளின் நுழைவாயில்களும் திறக்க மறுக்கின்றன. அவ்வாறு உபரியாகக் கழித்துக் கட்டப்படும் இளைஞர்கள் சனென்னையிலும், பெங்களூரிலும் சில ஆயிரங்கள்க்கு, சில இடங்களில் சம்பளம் கட்ட இல்லாமல் கொத்தடிமகைளாக வலேசை செய்கிறார்கள். பலர் சொல்லப்படும் பொறியியல் கல்வி தவேபைப்படாத கடனிலைப் பணிகளுக்கு வறே வழியின்றி தள்ளப்படுகிறார்கள்.

பத்திரிக்கையாளர் சாவித்திரி கண்ணன் (குமுதம், 18.7.2007) சுட்டிக் காட்டுவதைப் போல, 2004ல் ரயில்வயில் கடனிலைப் பணியான கலாசி வலேசைக்கு விண்ணப்பித்தவர்களில் 20,000 பேர் பொறியியல் படிப்புப் படித்தவர்கள் என்றால், அங்கே தெரிகிறது உயர்கல்வியின் லட்சணம்! மலேசும், தமிழகத்திலிருந்து ஓவ்வோராண்டும் வளையறேும் 70,000 பொறியியல் பட்டதாரிகளில் புத்து சதவிகிதத்தினருக்குத்தான் வலேசை உத்திரவாதமுள்ளதையும் அவர் சுட்டிக் காட்டுகிறார்.

கல்வியாளர் பி.ஜி. திலக்கின் சொற்களில் சொல்வதானால், "கணக்கு வழக்கில்லாத சூயநிதிப் பொறியியல் கல்லூரிகளும், மலோணம் நிறுவனங்களும் உயர்தகுதி வாய்ந்த அறிவியல், தொழில் நுட்ப மனித வளத்தை உருவாக்கவில்லை. மாறாக, ஐ.பி. காலிகளைத் தான் உருவாக்கியிருக்கிறது. முழுமையாகக் குழம்பிக் கிடக்கும் சர்வதேச மற்றும் உள்நாட்டு அரசியல், பொருளாதார அரங்குகளின் நிகழ்வுகள் கண்டு மாணவர்களிடையே பயபீதியைத் தோற்றுவித்துள்ளது." ("இந்தியாவில் உயர்கல்வித் தனியார்மயம்", 2002)

இது சூயநிதிக் கொள்ளையர்களின் லாபத்துக்காக மட்டும் அன்று. ஃபோர்டு, ஹபண்டாய்க்குத் தவேயான பொறியியல் பட்டதாரிகளையும், வால் மார்ட்டுக்கும் அம்பானிக் கும் தவேயான ரீ டயெல் மனேஜே மனெட் பட்டதாரிகளையும் சப்ளை செய்யப் பொறுப்பேற்றிருக்கும் அரசு, அந்தப் பன்னாட்டு நிறுவனங்களின் தவேகைக் கு ஏற்ப "உங்களையே நீங்கள் உங்களையே சொந்தக் காசிலயே தயார் செய்து கொள்ளுங்கள்" என்று மக்களிடம் கஹுகிறது. பணமில்லாவிட்டால் கடன் கொடுக்கிறேன் என்றும் முன் வருகிறது.

கட்பினால் பற்றோரின் பணம். கட்டாவிட்டால் அரசு வங்கிகளில் உள்ள மக்கள் பணம். மக்கள் ஆதரவோடு அரசுத்துறையைக் கொல்லுகின்ற ஒரு கல்லில் இரண்டு மாங்காய் அபிக்கும் வலே இது. விவசாயக் கடன் என்பது உரம், பிச்சிமருந்து, விதை முதலாளிகளுக்குப் போவதைப் போல, வங்கிக் கடன் வள்ளல்களின் கல்லாவாக்குப் போகிறது. பயிற்றுவிக்கப்படும் மாணவனின் திறமையையோ சலவவே இல்லாமல் பன்னாட்டு நிறுவனங்கள் வரவா வதைத்துக் கொள்கின்றனர்.

அடுத்ததாக, வலிநாட்டுப் பல்கலகைக் கழகங்கள் உள்ளே நுழைவதற்கான சட்ட மசோதா தயாராகி வருகிறது. தனியார் பல்கலகைக் கழக மசோதாவும் பாராளுமன்றத்தில் நிலுவையில் உள்ளது. மருத்துவமனகைகள் பங்குச்சந்தையில் பட்டியலிடப்படுவதைப் போல பல்கலகைக் கழகங்களும் பங்குச்சந்தையில் குதிகின்றன. (பார்க்க: பட்டிச்சி செய்தி)

லாட்டரியாக மாறி விட்ட உயர்கல்வியை மனெம்மேலும் மலேருந்து சீர்திருத்தங்கள் அல்லது முறைப்படுத்துதல்களைச் செய்வதன் மூலம் மாற்ற முடியாது. கமிசன்களும், நீதிமன்றங்களும் கவகைக்குதவாதவை என்பது நிரூபிக்கபட்டது. உலக வங்கியும், உலக வர்த்தகக் கழகமும் நோட்டின் உண்மையான எஜமானர்களாக விளங்க, அவர்களையே கதைத்திகளான ஓட்டுப் பொறுக்கிகளிடம், நாம் என்னதான் தொண்டை கிழியக் கத்தினாலும், உயர்கல்வியை அரசு ஏற்று நடத்தப் போவதில்லை.

Written by

Saturday, 27 October 2007 07:44 -

""உலகத்தில் வறேறு எந்த நாட்டிலும் ஒரு அரசுப் பல்கலைக்கழகம் பங்குச் சந்தையில் பட்டியலிடப்பட்டதில்லை.. ஒரு கல்வி நிறுவனத்ததைத் தொழில் நிறுவனமாக மாற்றினால் பிறகு சனெட், சிண்டிகேட் முதலிய அமைப்புகள் அதனை நிர்வகிக்க முடியாது. கல்வித்துறை மமேபாடும் அதன் நோக்கமாக இருக்க முடியாது. பங்குதாரர்களாக்கு அதிகமான லாப ஈவுத் தொகையை ஈட்டித் தருவது மட்டுமே அதன் நோக்கமாக இருக்கும். கல்வி என்பது வறையும் வியாபாரம் அல்ல" என்று கஹி இம்முடிவகை கண்டித்திருக்கிறார் மும்பை பங்குச் சந்தையின் முன்னாள் நிர்வாக இயக்குநர் எம்.ஆர்.மய்யா. (பிசினஸு ஸ்டாண்டர்ட், ஆகஸ்டு 22, 2007)

"அதுக்காக இப்படியா' என்று பங்குச் சந்தைக் காரர்களே பயந்து அலறும் அளவாக்கு அம்மணமாக ஆட்கிறதும் முதலாளித்துவ லாபவெறி. கல்வியைத் தொழில் வர்த்தகத்துறை அமைச்சகத்திடம் ஒப்படைக்க வேண்டியதும் மட்டும்தான் பாக்கி!

• வாணன்